

lets Billie og med Tactfuldelse fra dem, der ere blevne satte til Side ved denne Veilighed, og det er ikke værd at tale mere derom. Jeg siger udtryffeligt med Tactfuldelse. Det ærede Medlem fra Fredensborg vilde for lidt siden gaa fra, at han havde takket Ministeren derfor. Nei, det ærede Medlem har takket Regjeringen for det, den har gjort; o: fordi den uden at spørge Folkethinget derom, uden at bryde sig om Folkethingets Mening, til Trods for Folkethingets Beslutning har gennemført en Foranstaltning, som det ærede Medlem synes om. Det er det, han har takket for, det tror jeg, vi skulle have slaaet fast. At det er Noget, som det ærede Medlem i Realiteten er enig i, vide vi jo Allesammen, men at det ærede Medlem tilligemed andre Medlemmer af Partiet har afslagt en offentlig Betsjendelse af saadan Natur, som jeg endnu aldrig har hørt Mage til, det skal jeg ikke forbigaa. Det ærede Medlem er endog kommen saa vidt i Regjerings- og ministeriel Begjæring, at han end ikke holder af, at man kalder os Repræsentanter for Vælgere, han kalder os „formentlige“ Repræsentanter for det danske Folk, jeg noterede det. Det ærede Medlem er altsaa ikke ganske paa det Rene med, om vi repræsenterer det danske Folk, det gjøre vi ikke efter hans Mening; efter det ærede Medlems Mening repræsenterer Folkethinget ikke det danske Folk! Derimod meddelte det ærede Medlem os, at vi vare Landets Tjenere. Jeg vil dog gjøre opmærksom paa, at det ikke er rigtigt. Nei, det ærede Medlem repræsenterer sine Vælgere, og han har den ubetingede Forpligtelse efter den Ed, han har afslagt paa Grundloven, at værgе disse Vælgernes grundlovsmæssige Rettigheder, og dertil hører aabenbart ogsaa det, at have Berettigelsen af dette Things Lovlige Modstand mod de Foranstaltninger, som det ikke billiger. Hvis det ærede Medlem ikke vil erkjende det, gad jeg nok vide, hvad det er for Rettigheder, som hans Vælgere have, og som han skal forsvare. (Ufbrudelse.) Det ærede Medlem siger nu Ja. Han erkjender altsaa, at han er forpligtet til at have Vælgernes Ret til at sige Nei, til hvad de ikke ville have, og det udfører han og hans Meningsfæller her i Salen saaledes, at han takker den Regjering, som sætter sig ud over den almindelige Vælgerklasses Billie i dette Spørgsmaal! Dette bør konstateres, det er nyttigt at vide det for Fremtiden. — Jeg har ikke ønsket at gjenoptage en Forhandling med den ærede Krigsminister. Det er en Misforstaaelse, i saa Henseende er jeg komplet kureret. Men derimod har jeg ønsket at faae at vide, om den Uoverensstemmelse,

der var imellem den ærede Ministers Udtalelser i Begyndelsen af Mødet og i Slutningen af Mødet, idet han i Begyndelsen sagde, at han ansaa en Forhandling for sandsynlig paa Grundlag af det reducerede Forslag, og i Slutningen af Mødet erklærede, at han allerede i Forveien havde anset enhver Forhandling for ørkesløs, ogsaa var til Stede mellem Krigsministerens nuværende Opfattelse af Kjøbenhavns Forsvars Mulighed og de Udtalelser, som findes i Anmærkningerne, at det kun er en kortvarig Kamp, der vil kunne føres. I saa Henseende er jeg bleven beroliget; thi efter at jeg meget udtryffeligt og grundig havde spurgt, om den ærede Minister nu mente at kunne garantere, at Kjøbenhavn kunde forsvare sig mere end i kort Tid, har jeg efter en lang militær Udvikling — jeg haaber, at den ærede Minister, som jo finder, at jeg gjør mig skyldig i Gjentagelser, vil tillade mig at sige, at jeg ikke kan negte, at han ved denne Veilighed ogsaa har gjentaaget sig; jeg har hørt denne Udvikling adskillige Gange. . . (Krigsministeren: Ikke i Dag!) Nei heldigvis ikke i Dag, men mange Gange før — jeg siger, at efter en længere militær Udvikling, som jeg altsaa har haft den Fornøielse at høre adskillige Gange før, endte den ærede Minister med at sige, at det kunde han ikke; Kampen vilde kun være kortvarig. Det er det, jeg glæder mig over, at vi nu have faaet slaaet fast: det kortvarige Forvar, der anføres i Betænkningen. En Forhandling synes der jo ingen Mulighed at være for, saalænge Standpunktet er det, at Ministeren erklærer enhver Forhandling med Thinget for ørkesløs. Med en Minister, som mener dette, kan det ikke nytte at forhandle. — Til Slutning skal jeg henvende mig til den ærede Marineminister, som blev meget ilde berørt over, at jeg skulde have sagt, at han havde erklæret Flaaden for et Appendix til Hæren. Nei, det har jeg ikke sagt. Det kunde ikke falde mig ind at sige, at den ærede Minister med rene Ord skulde have erklæret Flaaden for et Appendix; skulde jeg have sagt saadan Noget, er det meget imod min Billie. Det, jeg har villet sige, er, at den ærede Ministers Stilling er saaledes, at jeg maatte antage, at han i var enig med Ministeriet i at opfatte Flaaden som et Appendix til Hæren. At han skulde have sagt det med rene Ord, kunde det ikke falde mig ind at sige, men jeg har sagt, at det fremgik af hans Stilling, at han maatte opfatte Flaaden som et Appendix til Hæren. (Marineministeren: Hvorfor?) Det slutter jeg deraf — den ærede Minister maa ikke tro, at det er en saa ganske løs Mening, som